

1

הסיפור שלפניכם התרחש בימים שבהם מלך אַשְׁמֹדַאי השלושה-
עשר בהִיכָלָא. אבל לפני שנוכל לדבר על נסיכי הלילין, אֶסְפֵּת
הרוחות, ואיך מטבע של עשר אגורות יכול להציל את חייה של
ילדה חכמה, עלינו להתחיל דווקא בעולם בני האדם. או "עֲלֵמָא
דְּבִנֵי אֲנָשָׁא", כמו שקוראים לו השדים.

בקיץ ההוא נפלו טילים בצפון, והורים רבים שלחו את הילדים
שלהם לאזורים בטוחים יותר. לפני שעלו לאוטובוס לירושלים, אמא
של מאיה ונילי ירדה על ברכיה כדי להיות בגובה שלהן, הביטה להן
ישר לתוך העיניים, ואמרה: "אתן צוות, האחיות הלוי. זה ברור?"
נילי השפילה מבט, הסתכלה על הסנדלים שלה, על המדרכה
המוכתמת, על עלה יבש שהתעופף ברוח ולא ענתה. "את", אימן
פנתה למאיה, "את אחראית עליה, לא משנה מה קורה. את הבכורה,
את אחראית." אחר כך פנתה לנילי, ליטפה בעדינות את לחייה, ואז
נאנחה, "את... אל תעשי יותר מדי צרות, בסדר?"

כך מצאו את עצמן מאיה ונילי נוסעות בפעם הראשונה באוטובוס
ללא השגחה של שום מבוגר.

"תפסיקי לתופף כל הזמן", מאיה נזפה באחותה כאשר הגוף
חלף על פניהן וכף רגלה של נילי לא הפסיקה לתופף על הברזילים
של המושב.

"מה אם בגלל העבודה שלה אמא לא תזכור לשים אוכל לג'יפה?" שאלה נילי. ג'יפה היתה החתולה של משפחת הלוי, חיית פרא פרוותית שעוד לא הבינה שהיא חתולת בית זעירה ונהגה להיכנס לקטטות עם כלבי רחוב. "ואת מילאת את כל המזוודה ואין יותר מקום לכלום!"

מאיה לא נשארה חייבת, "זו אשמתך שאת בלגניסטית!" "חצופה אחת!" הנמשים על פניה של נילי בערו, היא רכנה לעבר מאיה בזעם ומכיסיה התגלגלו סליל של מחזיק מפתחות, שלושה כפתורים וגם צמיד-סרגל צבעוני. אתם מבינים, נילי אומנם נעלבה כשקראו לה בלגניסטית, אבל רק כי היא העדיפה את המילה "אספנית" או "ציידת-לקטת".

מאיה התעלמה מאחותה הקטנה וחזרה לקרוא את "נשים קטנות" במושבה שליד החלון. למאיה אף אחד לעולם לא היה קורא בלגניסטית. היא ידעה לומר בנימוס "שלום" כאשר נכנסה לחדר, ומבוגרים היו מוקסמים משמלתה המגוחצת ומהבעת פניה הרצינית כשהיתה קוראת ספרים. נילי לא ממש קראה ספרים, האותיות היו מתחילות לרקוד ולהתחלף מול עיניה, וגורמות לה לרטון ולכעוס ולהתעצבן. אבל היא ידעה לצייר ולתפור, ולהשחיל ולהדביק, ולגזור בדיוקנות גם ביד ימין וגם ביד שמאל, שזה – תודו – הישג מרשים הרבה יותר מאשר לקרוא את כל סדרת הספרים של הארי פוטר.

נילי

היא אולי האחות הקטנה, אבל הכיסים שלה גדולים יותר מהאוקיינוס האטלנטי. משפט שנוא: "נילי! מה עשית?!"

דודה תלמה ודוד נתן קיבלו את פניהן בתחנה המרכזית של ירושלים ולקחו אותן במכונית הכחולה שלהם לביתם שבקטמון הישנה. הבית עמד מול בניין גדול שדגל איטליה מתנופף מעליו, ודוד נתן סיפר להן בגאווה לפחות חמש פעמים שמדובר בקונסוליה האיטלקית, כאילו הוא הניף שם את הדגל בעצמו, "פעם היו הרבה שגירויות בשכונה, אבל כמו כל הדברים הטובים גם הן עברו לתל אביב."

הדודים היו מבוגרים מאוד, מהדור שהאמין שאם ילדים יבואו במגע עם מסכים מיד ינזל להם המוח מהאוזניים. לכן הובהר להן מיד כשהגיעו שטלוויזיה אסור לראות (רק חדשות, בערב) ושאת שיחת "ערב טוב אמא ואבא, כאן הכול בסדר" הן יכולות לעשות מהטלפון הקווי הצהבהב שבמטבח. נילי הבטיחה לא לעשות צרות וגם התכוונה לקיים, אבל העובדה שלטלפון לא היו מקשים אלא מעין חישוק עגול שצריך לסובב לעבר המספרים העבירה לה כמה שעות של הנאה בסיבובים, עד שדוד נתן ראה אותה וצעק, "מה את עושה?! את מבזבזת כסף!"

בכך תם העיסוק המעניין היחיד בבית של הדודה והדוד.

לא היו שום משחקים או ספרים שעניינו את מאיה ונילי בבית האבן הישן, והגינה המטופחת של דודה תלמה היתה מחוץ לתחום מחשש שהן יהרסו את גיזומי השיחים, שנראו כאילו נעשו בעזרת סרגל. אחרי שלושה ימים אפילו מאיה התחילה להשתעמם, ודודה תלמה כבר לא יכלה לשמוע את נילי מייללת מהשטיח "משעמם לי..."

מאיה

מעדיפה הרפתקאות
בספרים ולא בחיים
האמיתיים. אין משהו
שהיא אוהבת יותר:
מלצעוק בזעזוע:
"נילי! מה עשית?!"

"אני הולך לקנות צעצועים," הכריז דוד נתן בהתלהבות, ונילי הרימה את הראש בתקווה. ובאמת, אחרי שעה בערך הוא חזר עם שקית והוציא ממנה בגאווה כדור. כדור כחול.

"מה, זה הכול?" קראה נילי.

מאיה פלטה "נילי!" מזועזע שכזה, כמו שאמא שלהן עושה. דודה תלמה לחשה, "איפה גידלו את הילדה הזאת? לא פגשתי ילדה חצופה שכזאת."

"תודה רבה, דוד נתן," אמרה מאיה בחיוך מתוק ולקחה את הכדור. המבוגרים התמוגגו ממנה, אבל נילי כמעט התפוצצה מכעס. אתם מבינים, מאיה אומנם לא נהנתה מהטיול הכפוי לירושלים, אבל היא הביאה איתה את הספרים האהובים עליה ביותר ומבחינתה יכלה לקרוא בהם שוב ושוב – הם היו חבריה הטובים ביותר. נילי לעומת זאת נקרעה מגעגועים לג'יפה החתולה ולרוח שבאה מהים, והאוזניים שלה צלצלו מרוב שקט כי היא לא שמעה את השחפים.

"אתן יודעות מה? מוטב שתיקחו את הכדור שלכן למגרש המשחקים שליד בית הצייר," אמר הדוד נתן. "אולי תפגשו את תום, הוא ילד מנומס ונחמד כל כך, או את אבישג, הילדה של משפחת מרום, או את הילד של אהובה תורגמן."

"ואל תחזרו לפני ארוחת הערב," הוסיפה דודה תלמה.

מאיה ונילי הביטו זו בזו. באי־חשק ובכתפיים שפופות יצאו אל הרחוב, נילי אוחות בכדור, ומאיה ב"אן מאבונלי". שתיהן קיוו שהזמן יעבור כמה שיותר מהר.

הן ישבו זו לצד זו במעט הצל שתחת שיח הבוגנוויליה הגדול והביטו בשאר הילדים ששיחקו ברחבי המגרש. הם הכירו אלה את אלה, ואפילו לא התעניינו מי הן ומאיפה הן באו. נילי לקחה את הכדור והטיחה אותו בכעס על הגדר שוב ושוב. היא התגעעה אפילו להצפות של הרחובות בחורף, ולבקבוקי הפלסטיק והפחיות שהיו מלכלכים את החוף בקיץ. אלה לפחות היו בקבוקי הפלסטיק

'שלה'. בשלב כלשהו מאיה סגרה את הספר והביטה בכדור נתקע וחוזר אל נילי, ששוב השליכה אותו בכל הכוח והתסכול שהקיץ הזה הביא איתו.

"את כל הזמן מרעישה," התלוננה מאיה.
"סליחה באמת, הוד מעלתך," נילי השליכה את הכדור שוב על הגדר, והפעם הרעש היה מספק מעט יותר.
"בואי נחזור," אמרה מאיה, שמאז הנסיעה עברה לדבר עם נילי בהוראות בלבד, כמו איזו מפקדת. "חם לי ואין לי כוח להיות כאן. גם ככה אף אחד לא מתייחס אלינו."
"את לא אמא שלי, אל תגידי לי מה לעשות," נילי הטילה את הכדור שוב.

"אמא אמרה שאני אחראית," מאיה התרגזה. היא קמה, תפסה את הכדור והעיפה אותו. הכדור עף בדיוק לפתח של רשת הברזל, ממגרש המשחקים אל הצמחייה הפראית שגדלה בשוליים שלו.

"היי!" קראה נילי.
אבל קולה נבלע בקריאת "לכל השדים והרוחות!"
מאיה התעשתה במהירות וצעקה על נילי, "תראי מה עשית!"
"מה? מה אני עשיתי?!"
מאיה רצה אל עבר השיחים וקיוותה בכל מאודה שלא יהיו צרות שיגיעו לאמא ואבא.

מתוך השיחים הציצו משקפיים שחורים וגדולים ופנים אדומות שנראו כאילו נחרכו בשמש. הציפורניים של הילד שהתרומם לעברן היו שחורות מרוב אדמה, והוא החזיק בידו ערמה של מכלי פלסטיק שקופים.

"מה אתה עושה בין השיחים?" נילי שאלה, מקווה שהילד הזר הזה לא יצעק עליה גם כן.
"יש כאן זחלים של טוואי עקום ראש," הוא ענה כאילו היתה זו תשובה ניצחת.

"אה?" פלטה מאיה.

"טוב," הוא נע בחוסר נוחות, "וגם זיקית." הילד הרים את מכל הפלסטיק התחתון, ולטאה שינתה את צבעה לנגד עיניהן מחוס לחרדל.

צעקה מחרידה מקצה הרחוב גרמה לשלושתם לקפוץ באוויר. מהצד השני של הרחוב, לצד הקונסוליה האיטלקית, התאספה חבורה של נערים מסביב לבחור ענקי, ג'ינג'י ומנומש, שבגדיו היו רטובים ונדבקו לגופו.

"איפה הוא? ראיתם אותו?" החבורה של הגדולים התנשפה כמו עדר של קרנפים.

"אני אקרע לך את הצורה, עמנואל!" צעק הג'ינג'י שהוביל אותם, וקולו הדהד מצידו השני של המגרש. הילד שהתחבא בשיחים סימן להן, "בואו לכאן, בגללכן עוד יתפסו אותי."
מאיה ונילי הביטו זו בזו.

"רק שלא נסתבך," אמרה מאיה בקול חמור.

"אז בואי מהר," משכה אותה נילי אחריה. הרי זה בהחלט היה מעניין יותר מאשר לשחק בכדור הכחול, שאף אחת מהן לא אהבה. הן הצטופפו ליד עמנואל וניסו ככל יכולתן לא לגעת בזחלים שטיפסו על ענפי ההדסים.

הנערים חלפו על פני מחבואם. שלושתם שמרו על שקט מוחלט, למעט פעמיים שנילי כמעט צחקקה, אבל מאיה נעצה בה מרפק חד בבטן. חבורת הבריונים המשיכה לרוץ במורד הרחוב הלאה, צועקת קללות והבטחות מפחידות על מה יעשו

עמנואל

חובב פרוקי רגליים. לא יודעים מה זה? הוא ישמח להסביר.

כשיתפסו את עמנואל. רק אחרי שנעלמו משדה הראייה, שלושת הילדים התרווחו מעט לאחור בין שיחי ההדס.

"אז לא באמת חיפשת זחלים," אמרה נילי, "סתם התחבאת כמו פחדן."

עמנואל הסמיק מתחת לשיזוף העמוק שלו ונראה כמו טופי פטל צלוי. "מה פתאום."

"למה הג'ינג'י בכלל רוצה להרביץ לך?" שאלה מאיה, שקצת קיוותה שיש איזה סוד אפל, או לפחות סיבה מסקרנת מאוד.

"אני לא יודע," התלונן עמנואל, "תום חושב שהדלקתי את הממטרות של הרשא שהרטיבו אותו."

נילי צחקה, והיה ברור שמבחינתה עמנואל זכה עכשיו לתואר "חבר", אבל מאיה הזעיפה פנים, "ולא הדלקת את הממטרות?"

"ברור שלא, זה בטח היה מישהו אחר," מיהר עמנואל לומר, ולמראה הבעתה הספקנית של מאיה מיהר להוסיף, "שתדעו שהוא מרביץ אפילו לבנות."

זה גרם לשתייהן להרצין. ידוע ומפורסם שקוד הכבוד הבסיסי ביותר הוא שבנים לא מרביצים לבנות. אם אותו תום מרביץ לבנות הרי הוא חסר תקנה וכל מידותיו מושחתות ומקולקלות.

"טוב, אולי עדיף שנמשיך להתחבא," אמרה מאיה, שהיתה אמיצה מאוד בסיפורי האגדות שאהבה לקרוא, אבל אמיצה הרבה פחות במציאות. חוץ מזה שבין השיחים היה מעט מוצל וקריר יותר מאשר במרכז מגרש האספלט.

"אתן יכולות לעזור לי לבנות מחסה לזחלים," אמר עמנואל והבריש מעל מכנסיו הקצרים כמה עלים שנדבקו אליהם.

"לא תודה," מלמלה מאיה בטון ברור של 'איכס', אבל הוסיפה בנימה מפויסת, "אולי נילי תרצה, נילי יודעת לבנות הכול."

"באמת?" עמנואל שאל.

לראשונה באותו יום בצבץ קצה חיוך על פניה של נילי. "יש

לי חוט דייגים ומספריים, אפשר לגזור את הענפים ולקשור אותם, וליצור מנהרה בין השיחים למקרה שהחברים שלך יחזרו. "הם לא חברים שלי!" התלונן עמנואל, אבל הסכים, כך שעבר עליהם אחר צהריים נחמד מאוד. נילי ועמנואל בנו, קשרו והידקו, ומאיה העירה מדי פעם באדנותיות הערות לשיפור, וכסוף-סוף נשבר החום ורוד נתן יצא לחפש אותן הוחלט ברוב קולות שיש להמשיך את עבודת הבנייה גם מחר.

2

למחרת עמנואל הראה להם את האנדרטה שמאחוריה היה פתח אל צינורות הביוב, ושעה ארוכה הם דנו בשאלה האם כדאי להיכנס לשם או לא. הם החליטו שלא. אחר הצהריים הם גילו במחסה שבנו בשיחים שחתולה אחת המליטה שלושה גורים, ומאיה הסבירה להם באריכות שאסור לגעת בגורים קטנים כי אמא שלהם לא תרצה להניק אותם כי יהיה להם ריח של בני אדם. כל זה היה נכון, אבל נילי התאכזבה מאוד שהם לא יכולים לשחק עם החתולים או אפילו להתקרב למחסה. בינתיים, עמנואל חשש שתום שוב יופיע ויחפש אותו. הוא אמר, "הייתן כבר בחורשת הירח?"

הם עלו במעלה הרחוב המתעקל עד שהגיעו למעין יער זעיר של עצי אורנים, וגם כמה עצי זית ותאנים.

הם שוטטו בין סבססים יבשים עד שנילי הצביעה על ערמת ענפים שנשברו מאחד מעצי האורן. "זה הרבה יותר מעניין ממחסה, בואו נבנה מחנה!"

"מחנה זה של ילדים קטנים," מאיה אמרה בחוסר התלהבות. אבל נילי כבר רצה קדימה לשיח צלף שעליו עוד לא הצהיבו. "זה ייקח הרבה זמן," עמנואל הסכים עם מאיה, "אני צריך לחזור הערב מוקדם הביתה, יש לנו אירוע משפחתי."

"חתונה?" מאיה שאלה.

"אה... פניו של עמנואל האדימו, "לא בדיוק." עמנואל פיתל בידו שוליים של גבעול ארוך ואז הצליף בו באוויר, קולו מתחזק עם כל מילה, כאילו הוא מצליח להשתכנע בעצמו במה שהוא עומד לומר. "הוגגים מסיבת גיוס לבת דודה שלי."

מאיה משכה בכתפיה, ובעטה בגרוטאות ובפסולת שבשולי הגבעה. בעצם היא אהבה את הרעיון של מחנה, אבל לא היתה בטוחה שהיא שלמה עם הסיכון של דקירות, קוצים ושפשופים על הברכיים.

"מאיה," נילי ביקשה מאחותה, "ראיתי עיתונים ישנים ליד החומה, את יכולה להביא אותם כדי שנוכל לשבת עליהם?" מאיה מצאה את ארגו העיתונים, התישבה לדפדף בכתבות הישנות בנייר המרשרש של הנשיונל ג'יאוגרפיק ושכחה לחזור. זה באמת היה יכול להיות מחנה מעולה, לולא שוב נשמעה קריאת הקרב שהחרידה את שלושתם יום קודם, ובן רגע הופיעו מכל עבר הבריונים המגודלים של כיתות ח'. תום עמד בראשם וקטף את עמנואל מהקרקע כמו שאמא חתולה מרימה גור בן יומו וטלטל אותו עד שגפיו נרעדו.

"עמנואל!" מאיה צעקה ממקומה המרוחק לצד ארגו העיתונים. נילי היתה קרובה יותר. היא לא חשבה פעמיים ומיד ניסתה להתפרץ לעברם כדי לעזור לו. אבל אחד מהבריונים דחף אותה על האדמה הקשה.

"נראה אותך עכשיו," תום זרק את עמנואל על הקרקע והחל לבעוט בו. החבורה קיללה וצעקה על עמנואל, והוא התכדרר מסביב לעצמו כמו אורי כדורי וניסה להתגונן מפני המכות שניחתו עליו.

"אתם תשברו לו את היד!" נילי צעקה וניסתה לקום ולשפשף את ידיה החבולות. היא קראה לעבר מאיה, "זווי כבר! תקראי למישהו!"

מאיה התכוננה סביבה. היא לא היתה צריכה להרחיק ולחפש, כי בצד השביל עמד מבוגר.

או לפחות סוג כלשהו של מבוגר. הוא ענד שרשרת של עוגן וגרזן, על ראשו היתה קסדת אלומיניום עם אנטנה גדולה ועל אחת מכתפיו נתלה מגן קרטון שעליו איור של סמל אצולה עם מגן דוד. מבוגרים אחרים אולי היו אומרים שאדם כינר הוא איש נמוך, אך עבור בנות משפחת הלוי הוא היה גבוה דיו להיחשב מבוגר ונמוך דיו להיחשב חביב ונעים. אלא שבאותו הרגע הבעת פניו לא היתה חביבה ונעימה כלל ועיקר. הוא רתח מזעם, בכל הזעם של מי שלא שכח מה פירוש הדבר לחטוף מכות רק כי אינו מסוגל להחזיר.

שערותיהן של נילי ומאיה התברדו במשב הרוח שנוצר כאשר עקף אותן בצעד מהיר ושלף את הטלפון הנייד שלו והחל לצלם.

“אפשר לדעת למה אתם מרביצים לתלמיד שלי?”

טון הדיבור של המורה גרם לכך שכל המשתתפים נעצרו וחשבו מחדש על הקטטה שהשתתפו בה. זה דבר אחד להכניס מכות לילד בחורשת הירח, ודבר אחר לגמרי לעשות זאת כאשר מישהו – ועוד מורה – מבקש הסברים. לפתע כולם נזכרו בכך שהם בעצם צריכים להיות במקום אחר, ושאוּלֵי תיק במטרה הוא לא הדבר הטוב ביותר שמישהו יכול להביא במתנה להורים שלו.

אדם כינר

נעים מאוד! מכשף דרגה 20, חגורה שחורה בנינג'יטסו ובעל אוסף קלפי הפוקימון הגדול ביותר במזרח התיכון.

כך התרוקן המקום לחלוטין מכל מי שהיה גבוה יותר ממטר
וחצי. אדם הכניס את מכשיר הטלפון שלו בחזרה לכיסו.
"המורה אדם!" עמנואל השתנק.
אותו אדם צחק וענה, "אני מעדיף את התואר 'שליט המבוך'."

3

אדם חייך ועזר לעמנואל לקום, "עמדתי לשאול אם אתה בסדר, אבל אתה נראה שלם בסך הכול."

"תודה," עמנואל ניער את מכנסיו והרים את ראשו. אפו דימם, משקפיו התעקמו, ורגלו האחת היתה משופשפת מהחצץ והסלעים, אבל למרות זאת הוא ניסה להעמיד פנים שהוא גיבור יותר ממה שהוא היה באמת כדי לא להביך את עצמו מול המורה שלו.

נילי בחנה את הפצע ואז אמרה, "אולי נוכל למצוא יוד או תחבושות בארון התרופות של דודה תלמה."

"בית הספר פתוח. אני מדריך שם בקייטנת משחקי תפקידים. בואו איתי, יש שם תיק עזרה ראשונה," אמר אדם בקלילות. הוא הלך איתם אל בית הספר שלמרגלות החורשה, נופף בידו אל המאבטח, ואז הוביל אותם אל חדר המורים. על פניהם חלפו במסדרונות מדריכים נוספים שחבשו כובע מצחייה צהוב, ומאחוריהם גרודי ילדים שבידיהם שקיות שוקו ולחמנייה. נילי הביטה בהם ובטנה קרקרה. אילו היו עדיין בבית, גם היא בטח היתה הולכת לקייטנה וגם לה היתה שקית עם שוקו ולחמנייה. במקום זאת היא נמצאת הרחק־הרחק מהבית אחרי קטטה. כל מה שהיה יכול להשתבש, השתבש.

אדם עזר לעמנואל לשטוף את הדם מפניו ומרגלו בכיור של חדר המורים, ועל השריטות העמוקות ביותר הודבקו פלסטרים אפרוריים. מאיה בינתיים בחנה את ערמת הספרים של אדם על השולחן, "הסילמריליון" לצד "מדריך לשליט המבוך" ו"קבלה מעשית", ועוד כמה וכמה ספרים בשפות שהיא לא הכירה.

"למה יש לך את כל הדברים האלה?" שאלה נילי בעודה בורקת שרביטים ושקיקי בד מצלצלים שהיו מונחים לצד הספרים, ונאבקת ברחף להשחיל אותם לכיסה.

"כי אני המכשף מאלקזאר, כמובן," אדם נופף בשולי גלימתו בחיוך רחב, "ההרפתקה של השבוע מתרחשת ביערות הקסומים של ספטימניה, בימיו של מכיר, נסיך נרבוך. תכננתי הכול מראש בקפידה כך שכל הפרטים יהיו מדויקים, וזרקתי שם גם כמה מהלכים שיפתיעו אפילו את השחקנים המנוסים ביותר!" הוא אמר וקרץ לעמנואל.

מאיה הרימה עיניים בורקות לעברו של אדם. גם היא תמיד הקפידה לקרוא את עלון ההוראות במלואו, ואם התעורר ספק כלשהו, גם לחזור וליישב מחלוקות על פי קריאה מדוקדקת של החוקים.

כי משחקים הם לא משחק ילדים.

"תודה שעזרת לנו," אמרה מאיה וחייכה חיוך מהסוג שגרם למבוגרים בדרך כלל לקנות לה כל מה שביקשה.

אדם חייך בתשובה חיוך נוגה מעט, "בטח, אני עדיין זוכר את אבנר מהכיתה שלי שהיה מרביץ לי. אסור לוותר לבריונים."

מאיה ונילי החליפו מבטים. שתיהן חשבו שאדם הוא המבוגר הכי נחמד שפגשו. זה היה רגע נדיר של הסכמה.

"אתה תצטרך עזרה כדי להגיע הביתה?" שאל את עמנואל.

"אנחנו יכולות לעזור לו," אמרה נילי מיד.

אדם הרכיב מחדש את התיק שלו על גבו, "תדעו שחבורה טובה היא אוצר לכל החיים – החבורה שלי גם התגבשה כשהיינו

בגיל שלכם, ועד היום אנחנו נפגשים פעם בחודש לערב משחקי קופסה. אבל הזמנים היפים ביותר היו אז, כשהיינו כמוכם, וחיפשנו הרפתקאות ביער או בגבעה. אל תאמינו למבוגרים שאומרים לכם להתבגר, אתם חיים את החיים האמיתיים."

הוא פתח עבורם את השער, ואז נפרד מעמנואל, "נראה אותך שוב בשנה הבאה במבוכים ודרקונים? נדמה לי שתאהב במיוחד את ההרפתקה החדשה שאני מכין. תמיד היית שחקן טוב, כאילו אתה יודע על מפלצות הרבה יותר משאר הילדים, עמנואל תורגמן."

"אני לא מאמין שאני מגיע פצוע למסיבה," עמנואל נאנח כשנשארו הילדים לבדם. "ואמא שלי בטח תגיד, 'אלף פעמים אמרתי לך לנעול נעליים סגורות ומכנסיים ארוכים'."

"תגיד לאמא שלך שזו לא היתה אשמתך," התערכה נילי. היא ידעה שאם היא היתה אומרת משהו כזה אף אחד לא היה מאמין לה, אבל התעקשה להילחם על חפותו. "זו לא אשמתך שנפצעת!"

"היא לא תתרגש עד שאני לא אאבד לפחות ליטר וחצי של דם," הוא מלמל לעצמו. ניכר שכאב לו ושהרגיש מרוסק גם אחרי שאדם עזר לו, אבל הוא רק משך קצת באפו ונאבק כדי לא לבכות ליד הבנות.

שלושתם פסעו יחד ברחוב עמוס המכוניות החונות על המדרכה, עד שהגיעו לצומת קטן שבו נפגשו המושבה הגרמנית וקטמון הישנה.

עמנואל עצר בקצה רחוב הגדוד העברי. הבית שמולו עמדו היה בעל שער מתכת רקועה, ומהחרכים היה אפשר לראות גן ומאחוריו בית בן שתי קומות ותריסי מתכת כבדים וסגורים.

אבל החלק המעניין ביותר של קצה הסמטה לא היה בכלל הבית של עמנואל, אלא המתחם המשונה שמהצד השני של הצומת.

מאחורי החומה הגבוהה שראו גם מהמחנה שלהם בחורשת הירח, בצבצו צמרות של אורנים ועצים ענקיים. בין האורנים הם יכלו לראות גג מחודד, שמתחתיו שורת חלונות ומרפסת רחבת ידיים שהקיפה אותם. כנראה שפעם היה הבית הזה מקום מפואר בעל חלונות יפים וחצר ובה עצי פרי, אבל עכשיו היה מטונף וזנוח, בשולי החלונות היו תלויים שברי תריסים, במעקי המרפסות היו חסרים שלבים.

"מה זה המקום הזה?" שאלה מאיה.

עמנואל הסמיק כולו, "אה... זה... לפני מאה עשרים שנה פתחו פה בית חולים למצורעים", אמר, ואחרי מחשבה הוסיף, "אבל הוא נטוש, סגרו אותו לפני כמה שנים."

הם עמדו לצד החומה שהקיפה את בית משפחת תורגמן, ושיחי יסמין ריחניים בצבצו בכיישנות מעבר לאבנים הירושלמיות. הוא חיפש את המפתח שלו, אבל לא הצליח למצוא אותו בכיסים. "אני לא מאמין! בטח נפל לי המפתח במחנה." הוא נאנח, לחץ על האינטרקום בבושת פנים, ואז הסתובב אליהן ואמר, "תודה שעזרתן לי."

"בטח", אמרה נילי, "אנחנו חברים. חברים עוזרים אחד לשני." "ברור", הסכים עמנואל, ואז, אפילו שניכר שלא נעים לו להוציא את המילים מפיו, הוא אמר, "אני לא אוכל לבוא לשחק איתכן מחר."

"אז תבוא מחרתיים", מאיה הרגיעה אותו באצילות. "לא, גם לא מחרתיים", עמנואל נשם ונשף, "אני הולך למחנה קיץ עד תשעה באב."

גם נילי נשמה ונשפה בקול. כמובן, כמה טיפשי מצידה לחשוב שסוף-סוף אחרי שהיא פגשה חבר בירושלים הכול יהיה פשוט ונחמד יותר. ברור שגם הוא יצטרך לעזוב ולה לא יהיה לאן ללכת, ועם מי לדבר, והיא לא פה ולא שם, בלי בית אחד שכבר

שגדירות השדים: הולכים לעזאזל →

נעזב, ולמקום החדש שבו היא נמצאת ודאי שאי אפשר לקרוא
"בית".

היא הסתובבה והלכה, מסרבת להסתכל שוב על עמנואל, ובין
הלמות צעדיה היא שמעה את אחותה אומרת, "אולי עדיין נהיה כאן
כשתחזור, אם המלחמה תימשך."

4

בלילה ההוא ניילי לא הצליחה להירדם. אילו היתה בבית ג'יפה החתולה בטח היתה מגיעה להתכרבל איתה ומגררת לצידה כמו מנוע של טרקטור. אבל היא לא היתה בבית, והיא התגעגעה. ניילי קמה מהמיטה ופסעה יחפה על הרצפות המחוספסות אל המטבח. ישנונית, היא בהתה בחלון בזמן שמילאה כוס בכיור, אבל אז התנערה בבהלה. משהו בחלון בהה בה בחזרה. זה היה עמנואל.

הוא נסוג לאחור, אבל ניילי, שמיהרה לצאת מהדלת האחורית אל החצר המטופחת של דודה תלמה, הספיקה לקרוא, "חכה!" עמנואל עמד על החומה שהפרידה בין החצר לרחוב. אבל הוא לא עמד כמו שאני או אתם היינו עומדים. עמנואל תורגמן עמד על הידיים על חומה באמצע חצר חשוכה. "וואו, אתה חייב ללמד אותי איך עושים את זה," ניילי אמרה בהתלהבות.

עמנואל היסס לרגע, ואז עשה סלטה לאחור ונחת לפני ניילי בקלילות. "מה תיתני לי אם אלמד אותך?" הוא שאל, וקולו נשמע שובב יותר מבדרך כלל. "אני יכולה ללמד אותך להקפיץ אבנים."

"אני יודע להקפיץ אבנים," משך בכתפיו.
"אני יכולה ללמד אותך לשרוק בשתי אצבעות."
הוא גיחך, ובחושך נראה כאילו יש לו קצת יותר מדי שיניים
בשביל ילד. "אני שורק רק בתוך בתים כי זה מביא מזל רע."
"אני יכולה ללמד אותך להעלים מטבע."
"מטבע אמיתי? ככה שהוא ייעלם בלי שאני אגע בו?" ענינו
התעגלו והוא פסע לעברה.
היא הנהנה, "זה טריק."
"אני אוהב טריקים."
הם ישבו על הרשא באמצע הלילה, והוא הראה לה איך להישאר
יציבה כשהיא עומדת על הידיים, ומדי פעם אמר דברים כמו, "ואם
את עומדת ליפול, תפרשי כנפיים."
נילי חשבה שזה משפט השראה טיפשי למדי, מהמשפטים
שחמדה המורה אוהבת לכתוב על שלטים בכיתה, כמו "כל מה שילד
צריך הוא מבוגר אחד שיאמין בו", שזאת כמובן שטות מוחלטת כי
כל מה שילד צריך זה סוכריות קופצות ולא לעשות שיעורי בית
יותר לעולם. אבל בסוף היא תפסה את העניין, אפילו שהפיג'מה
שלה כולה היתה מכוסה בבוץ וכתמי דשא.
ואז היא הראתה לו את הטריק שלה: היא החזיקה מטבע של
עשר אגורות בין האצבע לאגודל של יד שמאל ועשתה כאילו היא
תופסת אותו ביד ימין. בזמן שהיא נופפה באגרוף הימני הסגור שלה
מול הפנים של עמנואל, היא החליקה את המטבע לכיס, ובנשיפה
דרמטית האגרוף נפתח והמטבע נעלם. אחרי זה היא עשתה זאת
עוד פעם, לאט, מראה לעמנואל את הסוד.
"אבל זה לא נעלם באמת," אמר עמנואל המאוכזב.
"ברור שזה לא באמת, מה חשבת שזה, קסם?"
"כן," הוא נראה נעלב, "חשבתי שתלמדי אותי קסם של בני
אנשא."
"של מה?"

הוא משך בכתפיו, "אוף, לא חשוב." "אבא שלי לימד אותי את הטריק הזה," נילי חשבה על אביה, שיצא מהבית עם מדים ותיק ענקי וחיבק אותה עד שכמעט נשברו לה העצמות. ואז הוריד אותה ואמר בצחוק שמכולן בבית הזה הוא הכי יתגעגע לג'יפה. ואז לפני שהספיקה לעצור את עצמה המילים החליקו מתוכה והיא אמרה, "אני רוצה הביתה." "אני כל השנה מחכה לחופש הגדול כדי שאני אוכל לברוח מהבית."

"מה? למה? התפלאה נילי.

"כי להורים שלי אף פעם אין זמן אליי, וסוף-סוף אני יכול לשחק כמו שבא לי ליד אנשים אחרים ולעשות דברים כיפיים באמת בלי שהאחים שלי ינסו לעצור אותי."

היא הנהנה בהזדהות, גם היא היתה רוצה לעשות מה שבא לה בלי שמאיה תנסה לעצור אותה כל הזמן. אבל אז הבינה שמשהו מאוד מאוד מוזר.

"אחים שלך?" היא חזרה אחריו כהד, "אבל עמנואל, אמרת לנו שאתה בן יחיד."

מיד הוא קם על רגליו, והיא שמה לב שלשם שינוי נעל מגפיים גבוהים ולא סנדלים. "אני חייב לחזור למיטה לפני שיתפסו אותי," אמר, זינק מעל לחומה שהקיפה את בית הדודים, ונעלם בחשכה. משונה, חשבה נילי בזמן שחזרה לתוך הבית, ונעלה אחריה כדי שלא יכעסו עליה. את הפיג'מה המלוכלכת החביאה בתחתית סל הכביסה ובחרה בפיג'מה חדשה. היא נרדמה מיד וכל שאר הלילה חלמה על מטבעות שנופלים מהירח וכשמנסים לתפוס אותם הם נעלמים בעשן.

5

כשנילי התפרצה בהתלהבות למטבח בבוקר היא ראתה את מאיה כבר יושבת ואוכלת קורנפלקס בעודה קוראת את רשימת המרכיבים.

"בואי נצא למחנה שלנו!"

"למה?" מאיה לא הרימה את עיניה מקופסת הקרטון, "עמנואל

לא יגיע."

"אולי הוא כן?"

"הוא במחנה קיץ שלו," מאיה המשיכה ללעוס קורנפלקס בזמן

שנילי הפילה את כל מגירת הסכר"ם.

"אולי הוא יברח ממחנה הקיץ שלו ויבוא איתנו לחורשת הירח?"

מאיה פרצה בצחוק והביטה באחותה הקטנה לראשונה בבוקר,

"עמנואל? הוא בחיים לא יעשה דבר כזה, הוא ילד טוב."

נילי חשבה על עמידות הידיים של עמנואל על גדר האבן של

הגינה המטופחת, שרודה תלמה הקפידה לגזוז בה את העצים בצורת

כדור מושלם בזמן שאספה את הסכר"ם מהרצפה. "הוא לא כזה

טוב."

מאיה נדה בראשה בזלזול וחזרה לבחון את שורת המרכיבים

התזונתיים הסתומים, אבל נילי לא ויתרה ולא הפסיקה לבקש

ולהתחנן עד שמאיה נשברה ויצאה איתה החוצה.

מגרש המשחקים היה מלא ילדים של השכונה, אבל לנילי ומאיה

הוא נראה ריק להפליא. הן ידעו שאין טעם שיחכו לעמנואל, ובכל זאת, הן חיכו, השד יודע למה.

ההתלהבות של נילי אט־אט התחלפה באומללות, שפעפעה סביבה כמו אדים באמבטיה. אפילו רחמיה של מאיה התעוררו, והיא אמרה לה, "בואי, בואי נלך למחנה שבנינו בחורשת הירח."

נילי משכה קצת באפה, אבל כשהשמש טיפסה בשמיים הן מצאו את עצמן הולכות במעלה הרחוב, על פני החומה הגבוהה, ואל תוך החורשה. כשהתקרבו הבחינו בראשו של ילד, מבצבץ מבעד לסבך שמאחוריו בנו את המחנה שלהם.

"עמנואל!" נילי צעקה, אבל הוא לא הסתובב. כנראה לא שמע אותה. וככל שהלכו והתקרבו חשה נילי תחושה מבשרת רעות הולכת ומקפיאה אותה מבפנים, למרות החמסין של החוץ. נילי רצה קדימה אל המחנה שלה, ומאיה התנשפה מאחוריה. עמנואל באמת היה שם – שובר והורס ומנתץ את כל מה שבנו ביחד יום קודם לכן.

"איזה טמטום," הוא בעט במגפיו בערמת הענפים שנאספה כחומר גלם ליצירה, וידיו תלשו את החבלים שרק אתמול הוא עצמו תלה על גזע הזית.

"מה אתה עושה!?" צעקה נילי.

עמנואל הסתובב אליה ועיניו נפערו לרווחה. היה ברור שלא ציפה להיתפס. דממה עמוקה השתררה סביב, כאילו אפילו העצים והאבנים עצרו את נשימתם וחיכו לראות מה תהיה תגובתן של נילי ומאיה.

מאיה היתה שקטה ומבוהלת, אבל זינקה קדימה עוד לפני שהספיקה לומר, "נילי, לא!"

נילי כנראה היתה רוצה להגיב אחרת, אבל באותו רגע של עלבון צורם ושורף, היא פשוט פרצה בככי והתנפלה על עמנואל. לא היה לה אכפת שהוא גדול ממנה, היא היתה מוכנה לשרוט ולנשוך ולהכאיב לכל פיסת עור או שיער שתגיע לטווח ידה. היא

אפילו לא ידעה על מה בדיוק היא זועמת כל כך. על כך שחשבה שעמנואל חבר וגילתה שהיא לא יכולה לסמוך על אף אחד? על כך שהמחנה שהקימה בעבודה קשה נהרס? על כך שהיו רחוקות כל כך מהבית? על כך שכבר שבוע לא יכלה ללטף ולחבק את ג'יפה? על כל המלחמה הזאת שאף אחד לא ביקש? על כל הדברים הקטנים שיצרה ובנתה ואף אחד לא העריך כמו שצריך?
עמנואל נרתע לאחור ואז, מהיר כשד, דילג מעל ערמת השברים ונמלט משם.

הן עמדו לבדן בחורשת הירח, השברים של המחנה שלהן מסביבן, ומדי פעם בריזה חולפת של קיץ הניעה את גבעולי הצמחים היבשים. נילי הביטה על הקרשים השבורים והחבלים הקרועים וכל הניירות שחשבה לגזור ולהדביק ונאנחה. אנחה כזאת שממלאת את הריאות ומותחת את הצלעות כשהאוויר יוצא. היא כבר לא בכתה, כי היא לא תינוקת, אבל קצת-קצת כן.

"די, די, אמרה מאיה, "זה גם ככה היה מחנה די גרוע."
"את לא מעודדת, נילי התלוננה.

מאיה ניסתה לחייך. שתיהן לא היו חברות טובות בכלל. נילי חשבה שמאיה היא סנובית מתנשאת, ומאיה חשבה שנילי היא ילדה מבולגנת ועצבנית, אבל בירושלים היו להן רק זו את זו. "אולי הפעם נבנה את המחנה על פי הרעיון שלי, " הציעה מאיה, "זה בטוח יהיה יותר טוב, בלי הזחלים המגעילים של עמנואל."

נילי קצת התייפחה וקצת צחקה בריזומנית. עמנואל באמת לא הביא תועלת כי כל שממית או חומט הסיחו את דעתו. דווקא אתמול בלילה הוא היה אחר, הרבה יותר ממוקד מטרה. וגם ממש נחמד. היא כבר לא הבינה כלום.

"קראתי פעם ספר על ילדים שבנו בית על עץ, " מאיה הציעה.
נילי לא ענתה, אבל החלה לאסוף קרשים, ומאיה הצטרפה אליה. הן נברו בערמה ולפתע הבחינה נילי בצרור מפתחות שאליו מחובר מחזיק מפתחות ירוק בצורת צפרדע. שתיהן בחנו את

הצרור. לאף אחת מהן לא היה ספק שזה הצרור שעמנואל איבד אתמול.

"מזור שהוא לא שם לב, "נילי חשבה בקול רם, "הוא עמד ממש כאן."

"מה אכפת לנו? הוא התנהג ממש ממש מגעיל, "מאיה משכה בכתפיה.

"את יודעת, "אמרה נילי בקול מהורהר, "לא רק המפתחות שלו נעלמו, גם השפשופים שהיו לו על הרגליים ועל הפנים."

"והמשקפיים שהוא הרכיב לא היו שבורים... "אמרה מאיה לאט. היא תמיד השתמשה במילים כמו 'מרכיב' ולא 'שם משקפיים'.

"והמכנסיים, והמגפיים... זה בכלל לא מתאים לעמנואל, "המשיכה נילי.

"מה את מנסה לומר, שיש לו תאום מרושע?" שאלה מאיה, "הוא הרי אמר לנו שאין לו אחים."

"בלילה הוא גילה לי בטעות שדווקא יש לו אחים, "פלטתה נילי. "בלילה? על מה את מדברת?" מאיה בחנה אותה.

"נו, בערב, לפני שנפרדנו. את יודעת שאני מתבלבלת במילים, "נילי השיבה מהר, לפני שתסתבך. "זה בטח מי שראינו עכשיו, התאום המרושע שלו. עמנואל נסע למחנה הקיץ, והאח שלו בא להרוס לנו את המחנה."

מאיה חשבה קצת. היא קראה מספיק ספרים כדי לדמיין תריסר אפשרויות פלאיות אחרות. אבל היא גם ידעה שבמציאות, אחרי שמסירים את הבלתי אפשרי, מה שנשאר, בלתי סביר ככל שיהיה, חייב להיות האמת.

"לא, נילי. הוא פשוט שיקר לנו. אין לו אחים, ואין לו מחנה קיץ. הוא פשוט לא רצה לשחק איתנו יותר. הוא המציא מחנה קיץ, אמר לך אתמול שיש לו אחים, החליף בגדים והרס את המחנה שלנו כי הוא לא אהב אותנו. ואותנו."

נילי לא ידעה מה לענות. מאיה נשמעה לגמרי הגיונית, אבל נילי

ידעה שהיא טועה. עמנואל היה חבר, הוא לא היה עושה דבר כזה. מאיה צדקה בכך שעמנואל שיקר להן, בזה לא היה ספק. אבל אולי הוא שיקר דווקא בנוגע לדברים אחרים?
"אולי, ואולי יש לו תאום מרושע. בכל מקרה, צריך להחזיר לו את המפתח לפני שאמא שלו תיכנס בו."
"לא מגיע לו שנעזור לו. אבל נחזיר לאמא שלו את המפתח ולא נצטרך לדבר איתו בכלל," אמרה מאיה.

6

נילי צלצלה באינטרקום של הבית הפינתי ליד השלט "תורגמן", אבל לא היתה תשובה. השער המתכתי של החצר נותר סגור ומסוגר מפניהן, ואף אחד לא פתח את הדלת. הן הסתובבו מעט בחוסר נוחות הלוך ושוב ברחוב, וחלפו על פני חומת בית המצורעים, ואז ניסו לצלצל שוב. עדיין לא היתה שום תשובה. "אולי אמא שלו בעבודה", מאיה הציעה, "והוא עדיין מסתובב ועושה בלגן בשכונה".

"אז תשאירי את המפתח פה ובואי נלך."

"להשאיר מפתח ברחוב זה ממש מסוכן."

"תרחפי אותו פנימה לתוך החצר."

מאיה שקלה את ההצעה, אבל היא הכירה מבוגרים וידעה שהם חושבים שדברים כאלה הם לא אחראיים. "בואי נדפוק על הדלת של הבית, אולי הם פשוט לא שמעו אותנו."

נילי נסוגה מעט לאחור ואז הקיפה את החומה עד שמצאה פינה שממנה בלטה אבן שבה יכלה להיאחז ולטפס למעלה. היא הסיטה את שיחי היסמין ואז קפצה פנימה לתוך החצר.

"לא קשה מדי", היא מחאה את ידיה כדי להיפטר מהאבק הלבן של האבן הירושלמית ואז ראתה לתדהמתה שמאיה כבר היתה בפנים. "איך הגעת לפניי?"

"כמו שבני אדם נורמליים נכנסים, מאיה הרימה את המפתח עם מחזיק המפתחות הירוק, "דרך הדלת."

הצמחייה בחצר הקטנה היתה יבשה. תשומת ליבה של נילי נמשכה מיד אל השלטים הגדולים והצבעוניים שנתלו על הדלת. הראשון היה: "רבות בנות עשו חיל ואת עליית על כולנה! גיוס קל ונעים נורית!" ומישהו הוסיף על השלט בכתב יד עקום "שפשוף נעים!" אבל לידו משום מה נתלה שלט נוסף: "דרך צלחה עמנואל!" "דרך צלחה!" מלמלה נילי, "הוא בסך הכול הלך למחנה קיץ, למה שיטרחו לתלות לכבודו שלטים?" "עובדה שהוא לא הלך למחנה קיץ, לחשה מאיה. "אבל משהו באמת מאוד מוזר כאן."

"את רואה? אני צודקת," נילי מיהרה להזכיר לה, "אני תמיד צודקת."

מאיה פלטה צליל מאנפף ומזלזל. היא פסעה לעבר דלת הכניסה ודפקה כמה פעמים על הזכוכית. איש לא ענה לה. היא השפילה את עיניה לעבר הצרור עם מחזיק המפתחות של הצפרדע. ליד הדלת עמד עציץ שומם. "נילי, בואי נשאיר פה את המפתח ונלך." "לא," נילי מיהרה להצביע על השלטים, "מה אם משהו קרה לעמנואל? מה אם זה לא באמת עמנואל שלנו?" "למה? רק כי פתאום הוא הרס לנו את המחנה?"

"כי השריטות והשפשופים שלו נעלמו, כי המשקפיים שלו שלמים, כי עמנואל לא היה מוכן לעולם ללבוש מכנסיים ארוכים ולנעול מגפיים וכי הוא חבר שלי והוא לא היה מתנהג אלינו ככה. בואי נלך מסביב, נדפוק לו על החלון של החדר או משהו." "אני לא אוהבת את זה," מאיה התלוננה, אבל בכל זאת מצאה עצמה נגררת אחרי אחותה הקטנה.

הן הציצו פנימה מבעד לדלת הזזה מזכוכית. המטבח היה מלא כלים מלוכלכים. כנראה שעוד לא הספיקו לטאטא את הרצפה, כי

היו פזורים עליה פירורים לצד עקבות בוציות של נעליים ו – כמה משונה – גם עקבות שנראו כמו רגלי תרנגולות, אבל גדולות הרבה יותר. למה שמישהו יתחפש לתרנגולת במסיבת גיוס?
 "נילי! לאן את הולכת?" שאלה מאיה כשנילי משכה בזהירות בדלת ההזזה. הדלת, במפתיע, נענתה לה.
 "אני רוצה להבין מה קורה לעמנואל."
 מאיה נאנחה, "חושבת לעצמה שהיא שרלוק הולמס," אבל באה אחריה.

נילי ומאיה חצו את המטבח בזהירות, מצפות שבכל רגע מישהו יזנק עליהן והן ייאלצו להסביר למה הן מסיגות גבול. הן עלו במדרגות לקומה השנייה. על הדלת הראשונה מימין היה תלוי עוד שלט "בהצלחה עמנואל!" הפעם בעיטור ציור של איגואנה. הדלת נפתחה לחדר שנראה בדיוק כמו שהיינו מצפים שחדרו של עמנואל ייראה.

אחד הקירות היה צבוע במעין גוון חום־אדמה, ומעל המיטה נתלה פוסטר ממוסגר עצום של עין חדת־אישון של אליגטור. מעל לשולחן הכתיבה ניצבה שורה של מדפים, ועליהם מכלי זכוכית ופלסטיק בגדלים מגדלים שונים. אבל באופן משונה באף אחד מהם לא היה נחש או איגואנה, ולמעשה ממבט ראשון הם נראו ריקים. נילי טיפסה על הכיסא כדי להציץ לתוך המכלים. ריח לח של אדמה מילא את אפה כאשר פתחה את המכסה של קופסת זכוכית שגודלה כמחצית מגופה, ודבר מה ריחף בתוכה לעבר פרצופה. היא סגרה מיד את המכסה, לפני שיצליח לצאת מהקופסה, וראתה את התיקן האפריקאי מתנגש בדופן ואז נופל בחזרה לאדמה.

"כל האקווריומים האלה ריקים," היא הודיעה למאיה, שעיקמה את אפה למראה הג'וק.

"זה לא אקווריום, זה טרריום," מאיה מיהרה לתקן אותה, "אקווה בלטינית זה מים, וטרה זה אדמה."

נילי, כרגיל, פשוט התעלמה מדבריה של אחותה, "נראה שהוא באמת לקח כל חיה מהאקווריום שלה ונסע למחנה."

"אבל הוא היה פה רק לפני רגע!"

נילי משכה בכתפיה. עוד לא היו לה כל התשובות, אבל תחושת הבטן שלה הלכה והתחזקה שכל הסימנים הללו אינם סתם.

לא היה טעם להמשיך לחפש בקומה העליונה, אז שתי האחיות חזרו למטבח כדי להניח את המפתחות של עמנואל במקום בטוח שבו יוכל למצוא אותם. השיש היה מלוכלך ועמוס כלים ומגשים, אבל במטבח עמד גם שולחן אוכל גדול, שעליו היו מסודרות ערמות של צלחות וכוסות חד-פעמיות נקיות. במרכז השולחן נחה קופסה קטנה מעופרת שעוטררה בחתיכות מראות רקועות. הקופסה היתה סגורה במכסה.

נילי הביטה במכסה המקושט במראות קטנטנות, ואצבעותיה עקצצו מרוב רצון לפתוח אותה ולגלות מה מתחבא בתוכה.

"לא..." אמרה מאיה, שניחשה מה היא רוצה לעשות, והניחה את הצרור עם מחזיק המפתחות על השולחן. "בואי נצא, בזכוננו כאן מספיק זמן. אני רוצה לחזור לספר שלי."

"את לא סקרנית לדעת מה יש בתוך הקופסה הזאת?" נילי שאלה אותה בחוסר אמון, "איך אפשר לא לברוק?"

"יש לך נסורת בראש? את דחליל בלי מוח? החוצה!"

"את לא באמת חכמה כמו שאת חושבת שאת, אר־קיי?" נילי ענתה בכעס, ואז – דווקא! – שלחה את ידה אל הקופסה. מאיה גם היא שלחה את ידה כדי לעצור אותה. שתיהן פגעו בקופסה והיא עפה לאחור ונפתחה, וגל של אבק אפור עף על שתיהן.

נילי השתעלה. האבק גרם לעיניה לדמוע, ואוזניה צלצלו כאשר מאיה התחילה לצרוח עליה, "מה עשית?!"

"למה דחפת אותי?!" נילי לא נשארה חייבת, "אם רק היית

נותנת לי להציץ וזהו שום דבר לא היה קורה."

היא ניסתה לאסוף את האבקה האפורה מהשולחן ולשפוך אותה

בחזרה לקופסה. אצבעותיה הותירו שבילי אבקה על השולחן, אבל נדמה היה שהאבקה בורחת ממנה.

”אני אלך לחפש יעה מתחת לכיור, מלמלה מאיה.

צרחה חדה גרמה לנילי לזנק וכמעט להתחבא מתחת לשולחן. מתחת לכיור של משפחת תורגמן הופיע יצור, פרצופו מכוסה קשקשים, שנאחזו במקומו בפינה העליונה באמצעות כמה זרועות בעלות ציפורניים ארוכות. כאשר האור האיר עליו, הסנפירים שבצד לחייו סמרו והוא הוציא לשון כחולה-שחורה שסועה וליקק את עיניו השחורות והלחות.

מאיה טרקה את דלת הארונית מיד, ושתייהן נסוגו לאחור בבת אחת, בורחות לקומה השנייה כדי לשמור כמה שיותר מרחק מהדבר הזה. הן בשום פנים ואופן לא רצו שהדבר הזה יקפוץ עליהן. הן עמדו מתנשפות ליד דלת המרפסת, הפעם נילי היא זאת שפלטתה קריאת הפתעה וטפחה על כתפה של מאיה.

ממקומן יכלו להשקיף מעבר לגדר ולשער המתכת, אל עבר גגו של בית המצורעים שהפך לחורבה. אלא שזאת לא היתה חורבה עוד. משהו השתנה.

יהודית קגן

שגדירות
השעדים
הולכים לעזאזל

התחנה

בית הוצאה לאור

Judith Kagan
**THE DEMONS' EMBASSY -
AN ADVENTURE IN AZAZEL**

Copyright © 2024 by Judith Kagan
All Rights Reserved

כל הזכויות שמורות
זכויות בעברית © תשפ"ה 2024 יהודית קגן

עורכת הספר: אורנה לנדא
מתאמת עריכה ועורכת לשון: שרון ארד
הגהה: צפי סער
עיצוב: נועה שניר
עימוד: שרית רוזנברג
איור ועיצוב עטיפה: אופיר שריף

הודפס בדיגיפרינט זהב בע"מ

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע,
לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני,
אופטי או מכני או אחר כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה.
שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט
אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

Printed in Israel 2024 | 2024 בישראל

860-6 דאנאקוד